

betale i Skat, men tillige den Skatteindtægt, hvoraf denne Sum er fremgaaet. Jeg skal med megen Glæde tiltræde Indenrigsministerens Ytring om, at det ikke hjælper, naar ikke Rigningslisten stiller den virkelige Indtægt frem, hvortil Bedkommende er anslaaet. Her er jo ikke Tale om Selvangivelse, og her er ikke Tale om at indskrænke de Veilighedsmomenter, der kunne komme i Betragtning, blot til en Decourt for de enkelte meget smaa Skattehydere; her er overhovedet altsaa ikke Tale om at tage Noget bort af den Frihed, som man hidtil har havt med Hensyn til Formue- og Veilighedsfattens Ansættelse, og som man ikke kan undvære, saalænge man ikke kan opstille visse bestemte Regler istedetfor. Men naar man i Rigningslisten ikke blot har en Rubrik, der siger, hvormegit Bedkommende skal svare i Skat, men ogsaa faaer een eller, da jeg gjerne skal tiltræde Ministerens Tanke, to forangaaende Rubriker, hvori den virkelige Indtægt er anslaaet til et bestemt Beløb, og hvori dernæst denne Skatteindtægt er nedsat efter alle de Hensyn, som man anseer sig for berettiget til at tage, og i Henhold til hvilke det altsaa endeligt bestemmes, at Bedkommende skal svare saa og saa Meget, saa vil derved være steet et overordentlig stort Fremskridt. Der opnaaes derved en meget retfærdigere Beskatning for selve Communen, idet der da vil have Veiledning for de Retfærdige og en større Sikkerhed ligeoverfor, jeg vil ikke sige de Uretfærdige, men dem, som dog ikke bryde sig saa meget om at gaae retfærdigt tilværks. Jeg er overbevist om, at Folk, som i lang Tid have været Skattelignere, og som med den største Samvittighedsfuldhed og den alvorligste Villie til ikke at træde noget Menneffe for nær have besvaret det næsten ubesvarlige Spørgsmaal, om en Mand kan taale at give saa og saa Meget, ville, naar de komme til at see de Tal, hvorefter de saaledes fremtidigt skulle ansætte Skatten, og naar de derefter tage Hensyn til Bedkommendes Gjælb, til hans Familieforhold og til Alt, hvad der ellers tages Hensyn til, og hvori der, som sagt, ikke skal stee nogenjomhelst Indskrænkning, forfærdes derved; jeg siger, at mange saadanne retfærdige Folk, der har for Nar som Skattelignere som oftest ere gaaede i Kjølvandet af

tidligere Ansættelser, da vilde komme til at gaae irette med deres egen Samvittighed, medens de, der ikke bryde sig om at gaae visse Folk — de Rige, eller hvad man nu kalder dem — for nær, dog saa ville komme til at undsee sig noget derfor, uagtet de ganske vist forøvrigt fremdeles ville erøvere den Sætning, at man skal tage Skatten der, hvor der er Noget at tage af. Jeg har seet Skatteligninger, der ere gaaede videre, end de aller- vildeste engelske Taxtister nogensinde med deres stigende Scalaer have drømt om at gjøre, og som dog ere foretagne af Folk, som ere ti Gange mere conservative end jeg. En saadan Forfrist vil altsaa være af stor Vigtighed for Communerne. Den vil ogsaa først gjøre det muligt for de Bedkommende selv at skaffe Oplysninger tilveie, idet de da ville kunne sige: „Ja, I have sat min virkelige Indtægt til det og det, men deri er der den og den Feiltagelse; I have nemlig ikke taget Hensyn til det og det, som jeg nu skal tillade mig at oplyse.“ Det er imellem de anthydede tre Tal, at den hele Tankeoperation ved Skatteligningen ligger, og først ad den Vej kan det Hele fornuftig-gjøres for Bedkommende; kun naar dette foreligger, kan Skatteligningen underkastes en fornuftig Kritik. Men dertil komme endnu tvende andre Hensyn, som gjøre det i høi Grad ønskeligt, at denne Forfrist strax bliver fastslaaet, og at den ikke først skal bestemmes gennem Vedtægten. Jeg tænker ikke herved blot paa det allerede af en Anden nævnte Hensyn, at der derved vil komme Uniformitet mellem de forskjellige Kjøbstæders Skatteligning, men paa tvende andre meget vigtige Hensyn, som ere komne frem i den seneste Tid. Det ene er Hensynet til Indkomstskatten. Vi vide jo ikke, hvorlænge den vil vare, men vi vide, at, naar man ikke, som jo Mange krympe sig ved, vil gaae til en virkelig, puur og reen Indtægtsstat, men ogsaa paa dette Punkt vil opretholde det Moment, som er gammelt og indgroet i Danmark, nemlig Hensynet til Formue og Veilighed, hvorfor ganske vist ogsaa en vis Villighed grumme meget taler, — da vil der kun ad den anthydede Vej kunne opnaaes en Basis, hvorefter Fordelingen af Skatten mellem de forskjellige Communer kan blive til Andet end